

[Justitsministeren.]

med mig. Denne Pligt har jeg opfyldt til det alleryderste, længere ud, end det kunde være behageligt for mig selv.

Selve Forhandlingerne var ikke særlig vanskelige. Som jeg allerede har gjort Rede for tidligere, lykkedes det, paa et enkelt Punkt nær, nogenlunde hurtigt at komme til Enighed. Dermed opstod Spørgsmaalet om, hvorledes Rigsdagen skulde gøres bekendt med Resultatet af disse Forhandlinger. Jeg mente, at man kunde gaa den Vej, der for mig var den behageligste, og som er den sædvanlige, at jeg fremsatte Dommerforeningens Udtalelser med mine Bemærkninger for det Folketingsudvalg, der blev nedsat, men Dommerforeningens Bestyrelse, eller i hvert Fald Formanden, hævdede heroverfor, at de syntes, at Dommerforeningen havde Krav paa, at Rigsdagen forinden første Behandling blev stillet saa vidt muligt, som om Tjenestemandshandlingerne havde fundet Sted i rette Tid. Da jeg ikke paa nogen Maade vilde gøre dem Uret, hvis de havde Krav paa disse Forhandlinger, hvad jeg altsaa havde bøjet mig for, ja, saa maatte jeg vælge den Fremgangsmaade at gøre Rede for disse Forhandlinger her i det høje Ting, forinden første Behandling i Virkeligheden tog sin Begyndelse, naturligvis ogsaa saaledes, at der blev givet ærede Ordførere og andre, der maatte ønske at tage Ordet, tilstrækkelig Tid til at sætte sig ind i, hvad det var, der var foregaaet.

Jeg synes ikke, at man fra det ærede Medlem Hr. Victor Pürschels Side og endnu mindre fra demokratisk Side skulde gøre sig lystig over eller haane mig i Anledning af den saaledes anvendte Fremgangsmaade; thi politisk talt vilde jeg selvfølgelig have staaet stærkere, hvis jeg havde afvist Dommerforeningens Ønske og nøjedes med at lade disse Ændringer komme frem over for Udvalget, men jeg havde ikke handlet saa loyalt, som jeg nu har handlet. Det er undertiden Vanskeligheden ved i det offentlige Liv at optræde som Mandfolk og indrømme sine Fejl, at det bliver i den alleryderste Grad misbragt fra de Sider, der beklager sig over, at det offentlige Liv ingen Mandfolk rummer! Jeg ved ikke, om jeg skal udtale nogen Forundring over, at den ærede Ordfører Hr. Victor Pürschel stod paa

den Side, men han stod altsaa paa den Side, der fandt Grund til, skønt Hensynet til Dommerne har været den eneste Aarsag til den anvendte Fremgangsmaade, at haane mig for en overdreven Loyalitet.

Det ærede Medlem fandt endvidere Grund til at angribe mig, fordi jeg havde udsendt denne Pjece, der svarede paa disse Masser af Angreb fra alle Sider. Jeg troede ellers, at den ærede Ordfører for de Konservative som gammel Jurist og gammel Latiner var en udpræget Tilhænger af det gamle Ord: *audiatur et altera pars*. Man skal helst høre den anden Part ogsaa, før man dømmer. Det er formentlig en Sætning, der ikke kan være ukendt, specielt for en tidligere Dommer. Men hvad var det, der skete efter Lovforslagets Fremsettelse? Der opstod en fuldstændig Heksedans i Pressen og et udbredt Hysteri i visse Kredse, og det gav sig den Form offentligt, at alle de Argumenter, der talte for Forslaget, ogsaa de juridiske, udeblev. Og saa skulde det ikke være tilladt Justitsministeren i et juridisk Tidsskrift at imødegaa de Angreb, der var rettet imod ham, fordi første Behandling i Rigsdagen endnu ikke havde fundet Sted! Jeg forbeholder mig ogsaa fremtidig at svare i juridiske Tidsskrifter, naar det passer mig, og agter ikke fremtidig heller at spørge det ærede Medlem Hr. Victor Pürschel, om jeg maa; thi i saa Fald er jeg klar over, at jeg ikke faar Lov. Men denne Pjece havde en særdeles beroligende Virkning, ogsaa paa det ærede Medlems Omgivelser. Den blev umiddelbart efterfulgt af en Kronik i „Berlingske Tidende“, der helt stoppede for dette Blads særlige Form for Kritik. Hermed tror jeg, at jeg har belyst tilstrækkeligt, hvad der er gaaet forud — en Fortid, som jeg ikke har nogen særlig Grund til i øvrigt at dvæle ved med Glæde.

Med Hensyn til Fremgangsmaaden indvendte den ærede Ordfører for de Konservative endvidere, at jeg burde have fremhævet i min Fremstilling af Forhandlingerne med Dommerforeningen, at Dommerforeningen stadig deler Retsplejeudvalgets principielle Syn paa Appelretten som grundlovsstridig. Jeg maa sige dertil, at hvis det ærede Medlem vil læse Fortrykket, saa fremgaar det utvetydigt af den Tale, jeg holdt her i Tirsdags, at det eneste, der